

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 221/03-41

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. mája 2004 v senáte zloženom z predsedu Eduarda Bárányu a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka prerokoval sťažnosť Ing. K. M., bytom K., zastúpeného ustanoveným advokátom JUDr. R. Ž., K., ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 785/99, a takto

r o z h o d o l :

1. Právo Ing. K. M. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Okresným súdom Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 785/99 porušené bolo.

2. Ing. K. M. priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Košice I povinný vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Košice I je povinný uhradiť trovy právneho zastúpenia advokátovi JUDr. R. Ž., K., vo výške 4 400 Sk (slovom štyritisícštyristo slovenských korún) na účet právneho zástupcu do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti Ing. K. M. n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 20. mája 2003 doručená sťažnosť Ing. K. M., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Okresným súdom Košice I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 785/99. Sťažovateľ zároveň 20. mája 2003 doručil ústavnému súdu žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom. Za tým účelom na základe výzvy ústavného súdu 25. júna 2003 doplnil túto žiadosť o doklady preukazujúce jeho osobné, majetkové a zárobkové pomery.

Ústavný súd 15. októbra 2003 sťažnosť sťažovateľa prijal na ďalšie konanie uznesením č. k. III. ÚS 221/03-16 a zároveň mu ustanovil za právneho zástupcu advokáta JUDr. R. Ž., K.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta, že konanie o ochranu osobnosti, ktoré začalo 21. októbra 1999 na okresnom súde, nie je ani v súčasnosti po viac ako 4 rokoch právoplatne skončené a vo veci dosiaľ nebolo vynesené ani jedno meritórne rozhodnutie.

Sťažovateľ žiada, aby ústavný súd deklaroval porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, prikázal okresnému súdu konať vo veci sp. zn. 22 C 785/99 bez prietahov a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 10 000 000 Sk, ako aj náhradu trov konania.

Na výzvu ústavného súdu účastníci konania oznámili, že súhlasia s prerokovaním veci bez ústneho pojednávania. Preto ústavný súd využil možnosť podľa § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a upustil od ústneho pojednávania, lebo vzhľadom na charakter veci, kde je rozhodujúci prehľad spisu, nemožno od ústneho pojednávania očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predseda okresného súdu sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti listom doručeným ústavnému súdu 29. apríla 2004. Po chronologickom opísaní vykonaných úkonov konštatoval, že okresný súd vo veci konal bez priet'ahov, a preto sťažnosť považuje za nedôvodnú. Poukázal na tú skutočnosť, že uznesením č. k. 13 Nc 5/02-36 z 28. januára 2002 Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) vylúčil sudcov okresného súdu z prejednávania v tejto veci a vec prikázal na rozhodnutie Okresnému súdu Košice – okolie, ktorému bol spis aj odstúpený 5. júna 2002.

II.

Ústavný súd na základe sťažnosti sťažovateľa, vyjadrenia predsedu okresného súdu a hlavne spisu okresného súdu sp. zn. 22 C 785/99, ako aj spisu v súčasnosti vedeného na Okresnom súde Košice – okolie pod sp. zn. 7 C 330/02 zistil nasledovný priebeh a stav konania.

Sťažovateľ podal 21. októbra 1999 na vecne a miestne príslušnom okresnom súde návrh na začatie konania o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy v sume 10 000 000 Sk proti Úradu vlády Slovenskej republiky v Bratislave (ďalej len „žalovaný“). Konanie v predmetnej veci bolo na okresnom súde vedené pod sp. zn. 22 C 785/99.

Listom z 24. novembra 1999 okresný súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku za podaný návrh. V nadväznosti na to podaním z 11. januára 2000 požiadal

sťažovateľ okresný súd o ustanovenie zástupcu v konaní o ochranu osobnosti a o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Nereagujúc na uvedenú žiadosť okresný súd uznesením z 13. novembra 2000 predmetné konanie zastavil z dôvodu neodstrániteľného nedostatku konania, pretože usúdil, že žalovaný nemá právnu subjektivitu, a teda nemôže byť účastníkom súdneho konania.

Na základe odvolania sťažovateľa z 10. januára 2001 krajský súd uznesením sp. zn. 13 Co 95/01 z 27. apríla 2001 zrušil uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pretože nezistil taký nedostatok konania, pre ktorý by súd nemohol vo veci konať. Ako uviedol krajský súd vo svojom rozhodnutí, v zmysle zákona č. 347/1990 Zb. o organizácii ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy Slovenskej republiky v znení platnom v dobe rozhodovania okresného súdu o zastavení konania (ďalej len „zákon č. 347/1990 Zb.“) je Úrad vlády Slovenskej republiky ústredným orgánom štátnej správy, je právnickou osobou podľa § 18 Občianskeho zákonníka a podľa § 19 Občianskeho súdneho poriadku je spôsobilý byť aj účastníkom konania (procesnoprávna spôsobilosť). Uvedené rozhodnutie bolo okresnému súdu doručené 6. júna 2001.

Vo veci konajúca sudkyňa listom z 28. júna 2001 oznámila predsedovi okresného súdu, že sa cíti byť zaujatá, pretože sťažovateľ 31. mája 2001 doručil okresnému súdu žalobu proti predsedovi okresného súdu ako žalovanému v prvom rade a okresnému súdu samotnému ako žalovanému v druhom rade o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy 10 000 000 Sk zaevidovanej pod sp. zn. 13 C 503/01. Za účelom rozhodnutia o námietke zaujatosti bol celý spisový materiál vo veci sp. zn. 22 C 785/99 odstúpený krajskému súdu.

Dňa 30. júla 2001 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie žalovaného k žalobe.

Krajský súd uznesením č. k. 13 Nc 5/02-36 z 28. januára 2002 prikázal vec sťažovateľa na prejednanie Okresnému súdu Košice – okolie. V odôvodnení vychádzal z § 12 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého ak nemôže príslušný súd o veci

konať, pretože jeho sudcovia boli vylúčení, musí byť vec prikázaná inému súdu toho istého stupňa. V danom prípade vzhľadom na to, že všetci sudcovia okresného súdu ako dôvod svojej zaujatosti uvádzali vzťah k žalobcovi preto, že žaluje v inom konaní súd, na ktorom vykonávajú funkcie sudcov, nadriadený súd posúdil túto skutočnosť ako dôvod na ich vylúčenie z prejednávania a rozhodovania veci. Okresnému súdu bolo predmetné rozhodnutie doručené 5. marca 2002. V intenciách rozhodnutia krajského súdu 6. júna 2002 okresný súd odstúpil vec na ďalšie konanie Okresnému súdu Košice – okolie, kde bola vec zaregistrovaná pod sp. zn. 7 C 330/02.

Listom z 25. júna 2002 Okresný súd Košice – okolie zaslal sťažovateľovi tlačivá o potvrdení príjmov, resp. sociálnej pomoci za účelom oslobodenia od súdnych poplatkov. V ten istý deň požiadal listom Mestský úrad mestskej časti Košice – Sídliisko Ťahanovce o poskytnutie súčinnosti zameranej na podrobné zistenie osobných a najmä majetkových pomerov sťažovateľa ako žalobcu. Požadované informácie mu boli zaslané 7. augusta 2002.

Keďže sťažovateľ nereagoval na výzvu Okresného súdu Košice – okolie, bolo listom zo 14. augusta 2002 urgované zaslanie vyplneného a príslušnými orgánmi overeného tlačiva o jeho príjme. Sťažovateľ svoju povinnosť splnil 4. septembra 2002. Ďalej už Okresný súd Košice – okolie vo veci nekonal. Predmetná vec tak do dnešného dňa nie je v prvostupňovom konaní rozhodnutá.

Sťažovateľ sa v dôsledku vyššie uvedených skutočností dlhodobo ocitá v stave právnej neistoty, a preto 6. novembra 2000 podal na Obvodnom oddelení Policajného zboru Košice – Staré Mesto oznámenie o podozrení z páchania trestnej činnosti, obsahom ktorého mala byť nečinnosť okresného súdu vo veci ochrany osobnosti. Predmetné oznámenie bolo postúpené predsedovi okresného súdu na vybavenie. Predseda okresného súdu v liste z 21. decembra 2000 považoval sťažnosť za dôvodnú. Tým podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ vyčerpal právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd poskytuje, tak ako to vyžaduje § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Dňa 2. apríla 2001 sťažovateľ podal v predmetnej veci sťažnosť Európskemu súdu pre ľudské práva v Štrasburgu. Listom zo 4. marca 2003 bol sťažovateľ požiadaný, aby oznámil Kancelárii Európskeho súdu pre ľudské práva svoje rozhodnutie podať sťažnosť ústavnému súdu.

III.

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95). Samotným prerokovaním veci na súde alebo na inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želateľného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

„Konečným rozhodnutím je spravidla rozhodnutie, ktorým sa definitívne rozhodlo o predmete konania, t. j. rozhodnutie vo veci samej“ (Repík, B.: Ľudské práva v súdnom konaní, Bratislava, MANZ, 1999, s. 145). V danom prípade aj keď sťažovateľova vec v čase podania sťažnosti ústavnému súdu už nebola prejednávaná okresným súdom, konanie v merite veci (ochrana osobnosti) právoplatne skončené nebolo. Rozhodnutím krajského súdu o prikázaní veci inému súdu nebola sťažovateľovi zabezpečená právna istota, prikázanie veci Okresnému súdu Košice – okolie nebolo „zavinené“ sťažovateľom, pretože námietka zaujatosti bola podaná zo strany sudcov okresného súdu dovtedy prejednávajúceho vec sťažovateľa.

Vzhľadom na uvedené je potrebné posudzovať súdne konanie o ochranu osobnosti na Okresnom súde Košice – okolie ako pokračovanie predchádzajúceho súdneho konania. Preto ústavný súd nemohol zastaviť konanie pre oneskorenie. Neposudzoval však konanie Okresného súdu Košice – okolie vo veci sťažovateľa, pretože sťažovateľ sa svojím návrhom vo veci porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy obmedzil len na postup okresného súdu v predmetnej veci. Keďže

v zmysle § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania (okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone – pričom tento prípad takýmto nie je), ústavný súd vec ďalej skúmal a rozhodol v nej iba v uvedenom rozsahu (teda len postup a rozhodovanie okresného súdu v dobe, keď vec vybavoval).

Pri posudzovaní, či v súdnom konaní vedenom na okresnom súde došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadnil tri základné kritéria, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu (napr. I. ÚS 3/00, II. ÚS 813/00).

Z hľadiska prvého kritéria, t. j. či išlo o zložitú vec po právnej a skutkovej stránke, ústavný súd konštatuje, že okresný súd prakticky počas trvania súdneho konania na tomto súde (dva roky a sedem mesiacov) vo veci nevykonal meritórny úkon (pojednávanie, dokazovanie), iba zastavil konanie. Pretože okresný súd takmer po celú dobu doterajšieho súdneho konania buď nekonal, alebo „nesprávne“ konal, zložitost' veci (predmet, skutková a právna povaha sporu) nemohla mať žiadny vplyv na dĺžku konania pred okresným súdom.

Správanie účastníka je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. V predmetnom prípade s'ťažovateľ ničím neprispel k predĺženiu súdneho konania.

Tretím hodnotiacim kritériom, použitím ktorého ústavný súd zisťuje, či došlo k namietanému porušeniu označených základných práv s'ťažovateľa, je správanie (postup) samotného súdu.

Na základe doterajšieho priebehu konania vedeného pred okresným súdom pod sp. zn. 22 C 785/99 ústavný súd konštatuje, že s právom na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaným v čl. 48 ods. 2 ústavy je málo zlučiteľný taký postup okresného súdu, ktorého výsledkom je, že sa vôbec nezaoberal (od 11. januára 2000)

žiadosťou sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov a o ustanovenie zástupcu v konaní o ochranu osobnosti, teda úkonmi vykonávanými spravidla na začiatku občianskeho súdneho konania (mutatis mutandis I. ÚS 21/00, I. ÚS 33/01), ale po desiatich mesiacoch úplnej nečinnosti uznesením z 13. novembra 2000 predmetné konanie zastavil pre nedostatok pasívnej legitímácie na strane žalovaného.

Pri posudzovaní tohto obdobia ústavný súd zbral do úvahy svoju predošlú judikatúru, v súlade s ktorou obdobie poznamenané nečinnosťou všeobecného súdu, keď jeho konaniu nebráni žiadna zákonná prekážka, ústavný súd posudzuje ako zbytočný prietah v konaní (napr. II. ÚS 3/00).

Pokiaľ ide o zbytočné prietahy v dôsledku konania okresného súdu, ktoré však nesmerovalo k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa vo veci, ústavný súd zistil, že k nim došlo od 13. novembra 2000 do 6. júna 2001 v dôsledku jeho rozhodnutia o zastavení konania, pretože podľa jeho názoru Úrad vlády Slovenskej republiky ako žalovaný v spore nemá právnu subjektivitu. Práve táto skutočnosť bola pochybením okresného súdu, ktoré bolo dôvodom pre zrušenie tohto rozhodnutia odvolacím súdom. Pritom už z charakteristiky Úradu vlády Slovenskej republiky (§ 20 zákona č. 347/1990 Zb.) vyplýva, že ide o právnickú osobu spôsobilú byť účastníkom súdneho konania. Túto skutočnosť konštatuje odvolací krajský súd v rozhodnutí, keď uviedol, že Úrad vlády Slovenskej republiky je ústredným orgánom štátnej správy Slovenskej republiky pre kontrolu plnenia úloh štátnej správy a hospodárenia s prostriedkami určenými na plnenie úloh štátnej správy, ako aj na vybavovanie petícií, sťažností, oznámení a podnetov. Je právnickou osobou podľa § 18 Občianskeho zákonníka a podľa § 19 Občianskeho súdneho poriadku je spôsobilý byť aj účastníkom konania (procesnoprávna spôsobilosť).

V dôsledku takejto procesnej chyby okresného súdu sa dôvodne sťažovateľ odvolal a rozhodoval odvolací súd, pričom jeho rozhodnutie bolo okresnému súdu doručené 6. júna 2001. Z tohto pohľadu právna neistota sťažovateľa ohľadne jeho nároku počas celého tohto obdobia (7 mesiacov) nebola odstránená.

V súvislosti s vyššie uvedeným bral ústavný súd do úvahy svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní nemusí dochádzať len nekonaním príslušného súdu, ale aj takou jeho činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníkov súdneho konania. „Aj nesprávna činnosť štátneho orgánu môže zapríčiniť porušenie práva zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ak činnosť štátneho orgánu nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty ohľadne tých práv, kvôli ktorým sa osoba obrátila na štátny orgán, aby o jej veci rozhodol“ (II. ÚS 33/99, podobne II. ÚS 64/99, II. ÚS 67/01).

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd zistil, že okresný súd počas svojho viac než dva a pol ročného prejednávania veci sťažovateľa spôsobil priet'ahy v trvaní 17 mesiacov. Preto vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

IV.

Ak ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ods. 2 ústavy vysloví, že k porušeniu práva došlo právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom, príp. nečinnosťou, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah, príp. prikáže tomu, kto právo porušil, aby vo veci konal. Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže zároveň na žiadosť osoby, ktorej práva boli porušené, rozhodnúť o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia.

Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia súdu. Tento účel možno dosiahnuť len právoplatným rozhodnutím.

V súvislosti s úpravou sťažnosti čl. 127 ods. 3 ústavy ustanovuje: „Ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.“

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde „Ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadost'učinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje a z akých dôvodov sa ho domáha“.

Sťažovateľ žiada primerané finančné zadost'učinenie, a to vo výške 10 000 000 Sk, ktoré odôvodňuje systematickým zneužívaním postavenia súdu na privodenie jeho právnej neistoty. Poukázal najmä na to, že napriek overeným skutočnostiam o jeho sociálnej situácii súd svojou úmyselnou činnosťou bránil získaniu kvalifikovaného právneho zastúpenia a túto okolnosť využil na nezákonné zastavenie konania, čím podľa neho nesie plnú zodpovednosť za znevažovanie jeho práv a spoločenskú diskrimináciu.

Pri určovaní výšky primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd vychádzal zo zásad spravodlivosti, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na okolnosti danej veci zakladajúce namietané porušenie označeného práva ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať sťažovateľovi finančné zadost'učinenie, ktoré podľa zásad spravodlivosti považuje za primerané vo výške 20 000 Sk. Sťažovateľom požadovanú výšku primeraného finančného zadost'učinenia ústavný súd považuje v okolnostiach prípadu za neprimeranú.

V.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiada, aby ústavný súd zaviazal okresný súd uhradiť mu trovy konania. Ustanovený právny zástupca sťažovateľa listom doručeným ústavnému súdu 6. apríla 2004 vyčíslil trovy konania vo výške 4 400 Sk, a to za jeden úkon právnej pomoci (vrátane režijného paušálu 128 Sk).

Ústavný súd pri rozhodovaní o trovách požadovaných sťažovateľom vychádzal z ustanovenia § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Sťažovateľ bol vo veci úspešný, a preto je potrebné rozhodnúť o úhrade trov konania okresným súdom.

Pri výške náhrady trov právneho zastúpenia ústavný súd vychádzal z ustanovenia § 13 ods. 8 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška č. 163/2002 Z. z.“), ktoré upravuje výšku odmeny za zastupovanie pred ústavným súdom a podľa ktorého ak predmet sporu nie je oceníteľný peniazmi, odmena za jeden úkon je jedna tretina výpočtového základu. Predmetom konania pred ústavným súdom je ochrana základných práv a slobôd, ktorá nie je oceníteľná peniazmi.

Podľa § 1 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.

Právny zástupca sťažovateľa vykonal úkon právneho zastúpenia v prospech sťažovateľa v roku 2003. Podľa oznámenia Štatistického úradu Slovenskej republiky za prvý polrok 2002 bola priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky 12 811 Sk.

Podľa takto určených kritérií je výška odmeny za úkony prevzatie a príprava veci a podanie vo veci samej 4 270 Sk za jeden úkon podľa ustanovenia § 16 ods. 1 vyhlášky č. 163/2002 Z. z. Ústavný súd rozhodol aj o priznaní náhrady výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu podľa § 19 ods. 3 vyhlášky č. 163/2002 Z. z., t. j. 128 Sk.

Z týchto dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto nálezu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. mája 2004